

«Τανγκό για... 4!» και «Μίζερι»

«Τανγκό για... 4!» του Βαλεντίν Κρασνογκόροφ από το Θέατρο Σκάλα. Μετάφραση/μουσική: Γιούρι Στούπελ. Σκηνοθεσία: Ανδρέας Μελέκης. Σκηνικά/κοστούμια: Γιώργος Γεωργιάδης. Παίζουν: Κώστας Καζάκας, Σοφοκλής Κασκαούνις, Μόνικα Μελέκη, Ιωάννα Πολυνείκη

Το Θέατρο Σκάλα ακόμα ψάχνει δρόμο προς την καρδιά του κοινού της Λάρνακας. Αναρωτιέμαι αν είναι δεοντολογικά σωστό να κρίνονται οι παραγωγές του, όταν οι επιλογές των έργων που ανεβάζει και οι σκηνοθετικές τους προσαρμογές, είναι υποταγμένες στο κύριο μέλημα, να φέρουν κόσμο στο θέατρο, να μην παίζουν στην ψύχρα της μισοάδειας αίθουσας. Οι δραματικές περιπέτειες στον δρόμο προς την απόκτηση δικής του στέγης, η συμμετοχή ντόπιων δημιουργών στις παραγωγές του, η ευελιξία της ρεπερτοριακής στρατηγικής, τίποτα απ' αυτά δεν λειτούργησε ως εγγύηση μιας μόνιμης και σταθερής σχέσης του θιάσου με το κοινό της πόλης του. Το Σκάλα έχει δοκιμάσει και επιθέσεις κουλτούρας, π.χ. με τις «Καρέκλες» του Ιονέσκο, και κυπριακό χιούμορ, π.χ. με «Το κράτος του Ττόφαλου», έχει κρατήσει ολόκληρες ρεπερτοριακές χρονιές με διαφορετικές σε ύφος αλλά ποιοτικές ως κείμενα κωμωδίες, όπως πέρσι με τους Γ. Σουρή, Σ. Τιερί, Λ. Λουνάρι.

Συνεχίζοντας τη «γραμμή του γέλιου» και φέτος, ο διευθυντής του Σκάλα και σκηνοθέτης Ανδρέας Μελέκης επιλέγει το έργο του Ρώσου συγγραφέα Βαλεντίν Κρασνογκόροφ με τον πρωτότυπο τίτλο «Τώρα ή ποτέ», ή, σε μετάφραση του Γιούρι Στούπελ, «Τανγκό για 4!». Το θέμα είναι πολυχρησιμοποιημένο σε γαλλικά μπουλβάρ, αλλά και φαρσοκωμωδίες όλων των εθνικοτήτων. Το κεντρικό παντρεμένο ζευγάρι έχει φθείρει τη σχέση του και έχει μετατρέψει το ντουέτο σε κουαρτέτο, εμπλέκοντας από μία εξωσυζυγική σχέση στο ερωτικό «Τανγκό». Τα μπουτία των τεσσάρων είναι ακόμη πιο μπλεγμένα, καθώς οι δύο εραστές είναι και πρώην μεταξύ τους, και φίλοι του παντρεμένου ζευγαριού. Είναι αλήθεια ότι ο συγγραφέας προσπαθεί να κάνει την πλοκή περιτύλιγμα για το θέμα της μοναξιάς του ανθρώπου σε μια σχέση, της φοβίας της δέσμευσης, της ήττας του έρωτα από την καθημερινή ρουτίνα, της εφήμερης γλύκας του απαγορευμένου καρπού κ.ά. κ.ά. Είναι αλήθεια ότι ο

συγγραφέας προσπαθεί, είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι δεν τα καταφέρνει, καθώς δεν ξεφεύγει από τα ήδη ειπωμένα, σε πολλά άλλα, λογοτεχνικά, θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, ειπωμένα και πιο γλυκόπικρα, και πιο χαριτωμένα. Ίσως το κείμενο αποδυναμώνεται από τη μετάφραση του Γιούρι Στούπελ (η μουσική του είναι πολύ καλύτερη). Αλλά και η αναγκαστική στο πλαίσιο της προσέλευσης του κοινού σκηνοθετική επιλογή να χρησιμοποιηθούν από τους ηθοποιούς οι κοινές και αναγνωρίσιμες κωμικές τεχνικές και να στολιστεί η παραγωγή με παιχνιδιάρικες γυναικείες μεταμφιέσεις, δεν αφήνει τα θέματα που άγγιξε ο συγγραφέας, να ειπωθούν πιο ήρεμα και να ακουστούν πιο αποτελεσματικά. Οι τέσσερις ηθοποιοί της παράστασης, ο Κώστας Καζάκας, ο Σοφοκλής Κασκαούνις, η Μόνικα Μελέκη και η Ιωάννα Πολυνείκη ήταν καθόλα ικανοί να το παίξουν και αλλιώς.

«Μίζερι» του Στίβεν Κινγκ από το Σατιρικό Θέατρο. Σκηνοθεσία: Νείλος Ιακώβου. Σκηνικά-κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης. Μουσική-σχεδιασμός ήχου: Δημήτρης Ζαχαρίου. Σχεδιασμός φωτισμού: Γιάννος Χατζηπαρασκευάς. Κατασκευή μάσκας: Μελίτα Κούτα. Παίζουν: Πόπη

Αβραάμ, Νίκος Νικολαΐδης

Το γεγονός ότι το Σατιρικό διαθέτει τώρα δικό το black box στο υπόγειο, ανοίγει νέες προοπτικές στο ρεπερτόριο ή, αν το δούμε αλλιώς, επιβάλλει ρεπερτοριακές υποχρεώσεις. Ο σκοτεινός μικρός χώρος απαιτεί έργα σκοτεινά και μικρά (θα παρουσίαζε θεωρητικό ενδιαφέρον, θαρρώ, να ανεβαστεί εκεί μέσα κάτι χρωματιστό και χαρούμενο. Ποιος θα νικούσε, το έργο ή ο χώρος;). Όμως το «Μίζερι» τηρεί τους κανόνες του χώρου και ταιριάζει στις προδιαγραφές του. Είναι του Στέφεν Κινγκ, είναι θρίλερ, έχει φόβο, πόνο, αγωνία, έχει κλειστοφοβική ατμόσφαιρα (σκοτεινό απ' όλες τις απόψεις) και παίζεται με δύο ηθοποιούς (μικρό). Στην ουσία έχω ήδη περιγράψει την παράσταση.

Ο Νείλος Ιακώβου πρέπει να εκτιμά το είδος του κινηματογραφικού θρίλερ, αν κρίνω από την τηλεοπτική «Λίμνη». Στην εκ των πραγμάτων φτωχότερη από τη λογοτεχνική και την κινηματογραφική, θεατρική εκδοχή του Κινγκ ο σκηνοθέτης επιλέγει να παρουσιάσει τα πράγματα ως προσωπικό εφιάλη του συγγραφέα Πολ Σιέλτον, στον οποίο η λαϊκιστική υποκουλτούρα των μυθιστορημάτων του ενσαρκώνεται στην τριπλή μορφή της «γουρούνας»/Μίζερι/νοσοκόμας που τον εξαναγκάζει να παραμείνει παντοτινός σκλάβος αυτής της υποκουλτούρας. Η μάσκα, ο εφιαλτικός αδιέξοδος χώρος, οι συσκοτίσεις, η μουσική είναι συντονισμένα με τον στόχο του σκηνοθέτη. Η Πόπη Αβραάμ σύμφωνα με σκηνοθετικές οδηγίες δεν αποκαλύπτει την ψυχασθένεια της ηρωίδας της σταδιακά, όπως η Κάθι Μπέιτς στην ταινία του 1990, αλλά είναι εξαρχής μέρος του εφιάλη. Ο Νίκος Νικολαΐδης είναι πιο ρεαλιστικός, καθώς αυτός «αφηγείται» τον εφιάλη του. Όμως η επιμονή στο φυσικό πόνο χωρίς το προστατευτικό φίλτρο της οθόνης κουράζει. Και οι επαναλαμβανόμενοι σε μια μικρής διάρκειας παράσταση τρόποι «εφιαλτοποίησης» καταντούν μονότονοι. Τελικά η μεταφορική σκέψη του σκηνοθέτη λειτουργεί μονοδιάστατα.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

